

Г. П. Стоянов —

Белия траур.

Зора хвърли венчалната рокля на кревата, седна до масата с огледалото, взе поканата за свадбата и се замисли.

Зора Друганова

и

Михаил Кременски

Ви молят да присъствувате на венчалния обряд, които ще се извърши в неделя на 21 того в 10 часа пред обед в черквата св. Великомученица „Параскева“.

Ще се венчее-тя — Зора. Мечтата ѝ се сбъдна. Щастлива ли е?

Пренесе се в миналото, мъчи се да спомни такъв ли мъж е бълнувала? — Не . . .

Той е млад, хубав, богат . . . Да, млад . . . — почти като нея. — Хубав — наша българска хубост, без кусури. Богат — мазват баща му има.

Да . . . но . . .

Зора не че го не харесваше, — безпокоеше я — свършил е само гимназия и без матура, тя е вишистка.

„Ще се разберем ли?“

Пред очите ѝ се мерна селото Долни Кремен — висока градска къща с веранди, софийски мобили, градини, лозя, фойтон . . . И тя му прости средното образование. Образа на годеника се изправи до нея — здрав, снажен момък.

Зад него некакво случайно лице на познат студент. Той нежно ѝ се усмихваше.

Тя погледна поканата и го пропъди.

Сети се за писмата му. Отвори чекмежето, почна да се рови. Извади сноп разни писма, картички, фотোগрафии. Събра ги в куп и хвърли в печката.

Стана, запре пред портрета си, окачен над леглото.

„Колко съм хубава тука! . . . Да го оставя ли?“

Тя го откачи от стената, обърна и прочете:

„С благовение на тази, която не е „от мира сего“ . . .

Агарев.